

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 552

гр. Пловдив, 06.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в закрито заседание на
шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева
Бранимир В. Василев

като разгледа докладваното от Румяна Ив. Андреева Въззивно частно
гражданско дело № 20235300500341 по описа за 2023 година

Производство е по реда на чл. 274 във вр. с чл. 248 ГПК.

Постъпила е частна жалба от „Агенция за събиране на вземания” ЕАД ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. “Д-р Петър Дертлиев” № 25 - Офис сграда “Лабиринт”, ет. 2, офис 4, срещу Определение № 13548/09.12.2022 год., постановено по ч.гр.дело № 10623/2022 год. по описа на Районен съд – Пловдив, VIII гр.с-в, с което е уважена молбата на длъжника за изменение по реда на чл. 248 ГПК на постановеното по делото Определение № 12211/09.11.2022 г., в частта за разноските, като „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, е осъдено да заплати адвокат М. М. О. адвокатско възнаграждение при условията на чл.38, ал.2 във връзка с чл.38, ал.1, т.2 от ЗАДв. в размер на 300 лв. В частната жалба се излагат оплаквания за неправилност на обжалваното определение с довода, че не са били налице предпоставки за оказване на безплатна правна помощ по реда на чл.38 ал.1 ЗАДв, тъй като длъжникът не е материално затруднено лице, както и че разноси на длъжника в това производство не се дължат. Прави се пискане за отмяна на обжалваното определение и за постановяване на друго определение, с което молбата да се остави без уважение.

Ответникът по частната жалба Д. У. не е взел становище по същата.

Частната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна в производството, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Ето защо същата е допустима. По същество съдът намира следното:

Производството по ч.гр.дело № 10623/2022 год. на РС – Пловдив, VII I гр.с-в е образувано по подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от „Агенция за събиране на вземания” ЕАД срещу Д. П. У.. Заповедният съд е намерил, че са налице предпоставките за уважаване на заявлението, като е издал заповед № 5278/22.07.2022 г. в полза на заявителя за сумата от сумата 3 599, 87 лв. – главница; сумата 3 917,

12 лв. – договорна лихва за периода от 22.10.2012 г. до 28.10.2021 г.; сумата 510, 19 лв. – обезщетение за забава за периода от 22.10.2012 г. до 28.06.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.06.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, както и деловодни разноски в размер на 160, 54 лв. – държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв., които вземания произтичат от договор за потребителски кредит № *****/22.10.2012 г., анекс от 26.10.2013 г., договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 31.08.2018 г. и Приложение № 1/29.10.2021 г. към него.

Заповедта е връчена лично на длъжника на 23.08.2022 г., а в указания му срок същият е подал възражение по чл. 414 ГПК, в което изрично е посочил, че претендира разноски за адвокатско възнаграждение във връзка с подаденото възражение, които да се определят по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв. Приложил е и договор за правна защита и съдействие, сключен с адв. М. О., в който е посочено, че правната услуга се предоставя безплатно, на материално затруднено лице.

Заповедният съд е указал на заявителя възможността му да предяви иск по чл. 415 ГПК и последиците от неподаването му, като в законоустановения едномесечен срок същият не е представил доказателство за предявяване на иска относно вземането си. Ето защо, с Определение № 12211 от 09.11.2022 г. заповедният съд, на основание чл. 415, ал. 5 ГПК е обезсилил издадената заповед.

С молба от длъжника по чл. 248 ГПК на 23.11.2022 г. същият е поискал от съда да бъде допълнено Определение № 12211 от 09.11.2022 г. в частта за разноските, като заявителят да бъде осъден да заплати на адв. М. О. адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв. Молбата е връчена на заявителя, като същият е депозирал становище, че искането следва да бъде оставено без уважение като неоснователно. Районен съд - Пловдив е уважил молбата и с обжалваното тук определение е допълнил Определение № 12211 от 09.11.2022 г. в частта за разноските, като е осъдил заявителя да заплати на адв. М. О. адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв. в размер на 300 лв.

При тези констатации, на първо място въззивният съд приема, че длъжникът има право на направените разноски в заповедното производство за осъществено процесуално представителство от адв. О., във връзка с подаденото възражение по чл. 414 ГПК срещу заповедта за изпълнение.

Доколкото исково производство не е проведено, поради липсата на предявен иск по чл. 415, ал. 1 ГПК от страна на заявителя, заповедният съд е компетентен да се произнесе по направените разноси в производството, проведено пред него. С определението, с което на основание чл. 415, ал. 5 ГПК се обезсилва заповедта за изпълнение, се прекратява и производството по образуваното частно гр. дело, а съгласно разпоредбата на чл. 81 ГПК, съдът е длъжен да се произнесе и по искането за разноси с всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция.

Длъжникът е направил искане за присъждане на разноси своевременно. Към възражението си е приложил и договор за правна защита и съдействие, в който надлежно е вписано, че правната услуга се предоставя безплатно, на материално затруднено лице.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че адвокатското възнаграждение за процесуаното представителство за подаване на възражение по чл. 414 от ГПК от длъжник срещу заповед за изпълнение не е сред изрично предвидените случаи в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. Съгласно чл. 7, ал. 7 от същата Наредба за процесуално представителство, защита и съдействие в производства за обезпечаване на бъдещ иск, в производства по издаване на изпълнителен лист по чл. 405, ал. 3 и 4 ГПК и в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми. Възнагражденията за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела са регламентирани с чл. 7 от наредбата, който е приложим в случая. Направеното с частната жалба възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, защото определеният от РС размер от 300 лв. е минималният размер, предвиден в Наредбата.

Неоснователно е и възражението за липсата на предпоставки за определяне на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 ЗАДв.

Налице е практика на ВКС, която настоящият съдебен състав споделя изцяло, според която достатъчно е за уважаване на искане по чл. 38, ал. 2 ЗА по делото да е осъществена правна помощ без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл. 36, ал. 2 ЗА; заявление, че предоставената помощ е договорена като безвъзмездна и отсъствие на данни, които да опровергават това заявление; отговорност на насрещната страна за

разноски съобразно правилата на чл. 78 ГПК. /Определение № 201 от 30.05.2022 г. на ВКС по ч. гр. д. № 532/2022 г., III г. о., определение № 515 от 02.10.2015 г. по ч. т. д. № 2340/2015 г. на ВКС, I т. о.; определение № 60338 от 07.10.2021 г. по ч. т. д. № 1226/2021 г. на ВКС, I т. о. и определение № 163 от 13.06.2016 г. по ч. гр. д. № 2266/2016 г. на ВКС, I г. о. /. При твърдения, че длъжникът не е материално затруднено лице, заявителят е следвало да докаже това обстоятелство пред заповедния съд в производството по чл.248 ГПК, като е неоснователно искането му за събиране на такива данни служебно от въззивната инстанция.

По изложените съображения, предпоставките за присъждане на направените в заповедното производство разноски в претендирания от длъжника размер са налице, поради което частната жалба се явява неоснователна, а обжалваното с нея определение следва да се потвърди.

По изложените мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 13548/09.12.2022 год., постановено по ч.гр.дело № 10623/2022 год. по описа на Районен съд – Пловдив, VIII гр.с-в.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____